

ΥΜΝΟΙ

“ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ”

«Υμνος αντίγραμμένος
ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου.»

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ποῦ βαθεῖα μὲς^ο στὴ ψυχῆ μου νοιώθω κά-
ποια ἀνέκφραστη γαλήνη, τοὺς θιεριεμμένους πόθους καὶ πόνους
μου νὰ ἡμερώνῃ τὴ στιγμή αὐτὴ, ποῦ τίποτ^ο ἄλλο δὲν ἀγροικιέ-
ται ἀπ^ο τὸ ρυθμικὸ τῆς καρδιᾶς μου κτύπο καὶ ποῦ ἡ ταπεινότερη
σκέψι μου ἔχει ταπεινωθῆ ἀκόμα. κάποια παράξενη δύναμι, ἄγνω-
στη σὲ μένα — πειὸ ἄγνωστη σὲ σᾶς — ρυθμικὰ τὴ πέννα μου
σπρώχνει, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ Ἐκεῖνη, ποῦ μ^ο ἔμαθε νὰ τραγουδῶ.

Ἄς εἶναι τὸ τραγοῦδί μου γεμᾶτο χαρὰ, γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη,
ἀλλὰ καὶ δάκρυα γεμᾶτο. Ἄς εἶνε τραγοῦδι τῆς ψυχῆς μου αὐτὸ.
Ἄρκετὰ τὰ χεῖλη μου τραγούδησαν ὅτὸ πρόσταγμα τῆς καρ-
διᾶς μου.

Φοβᾶμαι μὴ δὲ γράψω ἕκεινο, ποῦ αἰσθάνομαι φοβᾶμαι μὴ
γράψω τίποτε ἄλλο, ποῦ δὲν πρέπει. Εἶνε φτωχὰ τὰ λόγια μου γιὰ
Ἐκεῖνη, ποῦ μὲ τὸ δάκρυο στὰ μάτια καὶ κάποιο κρυμμένο ὅτι
χεῖλη της χαμόγελο, τὴ ΝΕΑ ζωὴ μου χάριζε καὶ μ^ο ἔκανε νὰ λου-
σθῶ ὅτὸ φῶς ἐνὸς Ἥλιου, ποῦ ἀπαλὰ ταῖς ἀκτῖνές του σκορποῦσε
γύρω ἀπ^ο τὸ νεογέννητό μου κορμί....

Ὁ Μητέρα μου! Ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμή,
εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ ἡ πέννα μου πολὺ μικρὴ. Μόνον ἓνα θεομὸ
φιλὶ ὅτὸ γαληνιασμένο μέτωπό Σου ἀπάνω, θᾶταν ὁ πιστὸς ἀντί-
λαλος τῆς ἄσβεστης εὐγνωμοσύνης μου.

Ἀπὸ τῶν ματιῶν μου τοὺς φακοὺς ἔμπρὸς ἡ περασμένη ζωὴ
παράξενα περνάει. Ὅχι ζωηρὴ σᾶν τότε. Γλυκεῖα ὅμως. Γλυκύ-
τερη ἴσως. Εἰκόνας ἀδιάκοπα περνοῦνε.... Καὶ τὸ πνεῦμά των εἶνε
ἡ καλὴ μου Μητέρα. Νὰ! ἐδῶ μοῦ χαμογελάει καὶ ἐκεῖ μὲ μαλιώ-
νει. Μὰ καὶ ὅτὸ μάλωμμά της ἀκόμα κάποιο κρυμμένο ξεδιαλύω

γέλιο. Καὶ περνοῦν ἢ εἰκόνας ἢ μὰ σιμὰ ἴστην ἄλλη. Κι ἄπάνω ἀπὸ κάθε εἰκόνα, ποῦ περναίει· κι ἄπάνω ἀπὸ κάθε ἐνθύμησι ποῦ γυρίζει, δυὸ λέξεις μόνο ζοῦνε, δυὸ λέξεις μόνον ἀντηχοῦνε· αὐταῖς καὶ μόνο — «Παιδί μου!»

Ἐρχίζω νὰ θυμοῦμαι. Ἐθυμοῦμαι τὰ φιλιὰ Της καὶ δροσίξιμα· ταῖς συμβουλαῖς Της Ἐθυμοῦμαι καὶ σωπαίνω. Ἐπθέλησα νὰ γράψω ἕμνο καὶ ἔγω Ἐθυμήθηκα. Καὶ γιὰ ἕμνος μένει δυὸ λέξεις πάλι· μόνο δυὸ λέξεις — «Μητέρα μου!»

Ἐλεξάνδρεια

Δημοδῶ. Α. Παπουτσόπουλος

ΣΟΝΕΤΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

Τὸ θεῖο χαμογέλιο ποῦ στολίζει
τὸ πρόσωπό σου τὸ ροδοπλασμένο,
ὦ ἀγνὸ κοράσι πολυαγαπημένο
πόση σὲ μένα εὐτυχία χαρίζει!

Τὸ ἴδιο πάντα, ἀθῶο, δροσολουσμένο
ὄλο τὸ προσωπάκι σου φωτίζει
κι ἄδιάκοπα σὲ μένανε χαρίζει
μὰ γλύκα, ἕνα μέλι ὄνειρεμένο....

Ἐχει μὰ μυστικὴν ὥραϊα γλῶσσα
ποῦ λέει σὲ μὲν ἄγάπης λόγια τόσα
ποῦ ὀλόχαρη ἀτέλειωτα μοῦ κραίνει

Ἐχει μὰ χάριν ὅπου μὲ μαγεύει
καὶ κάνει ὀλοένα νὰ θεριεύει
ἢ ἀγάπη στὴν καρδιά μου, ὦ ἀγαπημένη.

Ἐργος 1911.

Σπύρος Α. Παναγιωτόπουλος